

RÁKÓCZI-NÓTA

Jaj, régi szép magyar nép,
Az ellenség téged miképp
Szaggat és tép!
Mire jutott állapotod,
Romlandó cserép?
Valál olyan szép,
Magyar nép!
De a sasnak körme között
Fonnyadsz, mint az lép,
Szegény magyar nép!
Megrontattál, mint cserép,
Jaj, hát szegény magyar nemzet
Jóra mikor lép?

Jaj, Rákóczi, Bercsényi,
Magyarok élő vezéri,
Bezerédi,
Nemzetünknek hírszerzői,
Fényes csillagi,
Ocskay!
Az ellenség mindenfelől
Őket emészti,
Úzi, kergeti,
Búval epeszti,
Közinkben sem ereszti.

Jaj hát szegény nemzetünket
Miképpen veszti!

Országunknak, magunknak,
Jaj minden maradékunknak,
Azoknak,
Kik e földön nagy ínsígben
Így nyomorkodnak!
Özvegyek panaszkodnak,
Árvák zokognak,
Siralommal ártatlanok
Halált okoznak,
Csuda, nem aggnak,
Mert hazánkból ellenségink
El nem távoznak.
Jaj, országunk, jószágunk,

De főképpen mi magunk!
Mint nyomorkodunk,
Az idegen nemzetségnek
Rabjai vagyunk.
Jaj, naponként mind elfogyunk,
Jót ne is várjunk,
Mert kegyetlen s embertelen
Nemzet van rajtunk.
Jaj, meg köll halnunk,
Meg sem maradunk,
Mert ellenség közt lakunk,
Bizony, méltán azok miatt
Kesergünk, sírunk!

Rajtunk tenger a fegyver,
Mert a német köztünk hever,
És igen ver.
Mutogatja magát, mint
Erős gavallér,
Nemzetünköt kínzó pallér.
Nem szán, mint hóhér,
Akit ér,
Addig vér, míg őnéki

Mindent nem ígér.
Ládd-e, mely kövér?
Bőriben sem fér,
De mégis csak többet kér,
Alig vagyon már miatta
Országunkban kenyér.

1750 előtt